

система мала наслідком асиметричність розподілу ресурсів між різними регіонами, інертність економічної політики місцевої влади, низьку ефективність використання бюджетних коштів, лобізм та високий рівень корупції.

Автори погоджуються з тим, що децентралізація фінансової системи - складне питання, на розгляд якого безліч вчених приділило свою увагу. Така множинність поглядів дає нам можливість судити про неоднозначність цього процесу та створює проблему його дослідження на теоретичному рівні. Отже, проводячи політику децентралізації, треба спочатку детально розібратися в цьому питанні і зробити зважені та обґрунтовані кроки до успіху.

Література

1. Електронний журнал «Парламентські вісті» [Електронний ресурс] / Інформаційне управління Апарату Верховної Ради України. – Парламентські вісті № 2 (Хроніка законотворення) – 469 за 9-14 лютого 2015 року.

УДК 342.922(043.2)

Шаталіна А. В., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гончарук С. Т., к.ю.н., професор

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ – ВАЖЛИВИЙ НАПРЯМОК РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Децентралізація полягає в переданні прав на прийняття рішень органам місцевого самоврядування, які не знаходяться в ієрархічному підпорядкуванні центральним органам державної влади. Тобто місцеві органи управління самостійно приймають рішення щодо надання певних суспільних послуг населенню та фінансування своєї діяльності. Сьогодні децентралізації набуває різноманітних форм та охоплює різні сфери. Стандартної моделі децентралізації на даний час у нас не існує. Процеси та процедури відрізняються один від одного та залежать від основних цілей та завдань, а також організаційної структури й механізмів реалізації. Форми децентралізації залежать також від методів її реалізації (деконцентрації та деволюції). У випадку деконцентрації центральні органи державної влади (уряд та ЦОВВ) розосереджують цілий ряд своїх функцій, таких як планування та фінансування, серед регіональних представників, зберігаючи за собою контроль. При цьому деконцентрація є, насамперед, адміністративним заходом, за реалізації якого право прийняття рішень залишається за центральними органами влади держави. У випадку деволюції центральні органи державної влади передають певні повноваження та функції на нижчі рівні адміністрації. Виділяють декілька

способів проведення децентралізації. Серед них ми вирізняємо політичну, адміністративну, економічну, територіально-просторову форми. Так, наприклад, при політичній (демократичній) децентралізації здійснюється делегування, передача частини повноважень державної виконавчої влади на місцевий рівень відповідних адміністративно-територіальних одиниць (територіальних громад, регіонів, об'єднань) та органам, які населення цих одиниць обирає (місцеве самоврядування). Специфічними рисами є високий ступінь фінансової автономії та виборність вищих службовців місцевого рівня. Прикладом політично децентралізованої держави є США. Адміністративна децентралізація передбачає розширення компетенції місцевих адміністрацій органів влади, що діють у межах компетенції самостійно й незалежно (до певної міри) від центральної влади, хоча й призначаються центральним урядом. Вони не є повністю залежними й отримують часткову фінансову і структурну автономію. Виділяють такі ознаки децентралізації: місцеве управління визначається як ланка державного управління на законодавчому рівні, встановлення адміністративної опіки над муніципалітетом, збереження залежності у прийнятті рішень органами місцевих адміністрацій від адміністративних інстанцій вищого рівня. Так, якщо бюджет затверджений без урахування державних потреб та інтересів, до нього примусово вносять поправки та статті, які передбачають обов'язкові витрати (фінансування освіти тощо). Потреба у проведенні децентралізації пов'язана, як мінімум, з трьома обставинами, які ще зовсім недавно виявили себе як відносно важливі. До них відносимо мінімальний розмір владних структур, спроможних успішно керувати суспільством, нові технічні можливості та зміна потреб людей, як виробників, так і споживачів. Це призвело до того, що деякі блага, пов'язані з функціями держави (із забезпеченням безпеки, наприклад), для одержання яких країни, регіони, області й провінції поєднувалися під владою центрального уряду, частково втратили своє призначення. В Україні децентралізація управління як один із пріоритетів адміністративної реформи передбачає підвищення ролі владних регіональних структур у здійсненні економічних та структурних реформ, диверсифікації економіки територій, в управлінні державним і комунальним майном, розвитку між регіонального та транскордонного співробітництва та інших сферах. На сьогодні взаємовідношення між місцевими органами влади та центральним урядом переважно мають характер підлеглості, ніж взаємного співробітництва. Подрібнення місцевих органів влади ускладнює відносини між ними та національним урядом, бо перші часто занадто малі, щоб ефективно надавати всі громадські послуги на місцевому рівні. Місцеві бюджети не самостійні, місцеві органи влади залежать від державних асигнувань, субвенцій та інших фінансових впливів з регіональних або державних бюджетів.

Але, незважаючи на певні труднощі, в українському суспільстві все більше утверджується розуміння необхідності не тільки стійкої

організаційної вертикалі, але й стійкої комунікаційної горизонталі, збільшення локального різноманіття, відносно автономних комунікаційних просторів та забезпечення їх необхідними повноваженнями.

Процеси децентралізації та централізації управління взаємообумовлені, тому розглядати їх слід комплексно, етап централізації продовжує етап децентралізації. Необхідно наголосити, що надмірна децентралізація, як і централізація, призводить до зміни територіальної цілісності держави. Ступенем вимірювання рівня зазначених процесів можна визначити кількість центральних структурних представництв, існуючих на місцях, чисельність їх апарату. На сучасному етапі державотворення в Україні головною метою є визначення глибини вищезазначених процесів (децентралізації та централізації). Бажаним результатом постає: чітке розмежування сфер діяльності, функцій та відповідальності між центральним, регіональним та місцевим рівнями влади; узгодження процедур бюджетного процесу для ефективного надання публічних послуг; визначення послуг, які надає кожен з рівнів влади, чітке визначення власних і делегованих повноважень.

Література

1. Децентралізація та ефективне місцеве самоврядування: навч. посіб. для посадовців місцевих та регіональних органів влади та фахівців з розвитку місцевого самоврядування. – К.: ПРООН / МПВСР, 2007. – 269 с.
2. Ткачук А. Місцеве самоврядування та децентралізація: практ. посіб. / А. Ткачук; Швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні – DESPRO». – К.: ТОВ «Софія», 2012. – 120 с.
3. Петренко О. С. Проблеми децентралізації в умовах реформування публічного управління України / О. С. Петренко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2010-01/10pospuu.pdf>

УДК 342.922:347.19 (043.2)

Шмулявцев В. В., Юрченко В. Ю, студенти,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гусар О. А., старший викладач

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ МІЛІЦІЇ

Кардинальне реформування міліції – одна із найважливіших вимог українського суспільства. Особливо гострим питання стало після Майдану, де брутальність міліції та безкарність тих, хто безпосередньо її проявляв, стала причиною багатьох трагічних подій. Мова йде не лише про деталізацію прав і обов'язків правоохоронців.

Вирішити проблеми української міліції можна лише впровадженням прозорого підходу до кадрових призначень на всіх рівнях. Також ситуацію може змінити новий механізм (з обов'язковою участю представників